

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATURA KRAJOWA
ZASTĘPCA PROKURATORA GENERALNEGO

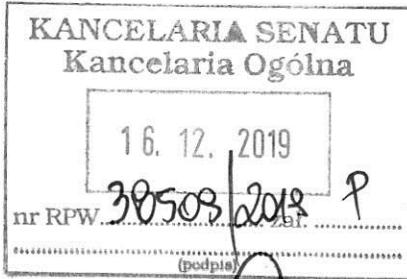
Warszawa, dnia 16. 12. 2019 r.

03980200273769
RPW/38509/2019 P
2019-12-16

PK IV Pa 128.2019

dot. BPS/043-79-2280-MS/19

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Stanisław *Facet* *Itomarska*

W odpowiedzi na pismo zawierające oświadczenie byłego senatora Czesława Ryszki, złożone podczas 79. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej IX kadencji w dniu 28 maja 2019 r., otrzymane za pośrednictwem Biura Ministra Sprawiedliwości w dniu 6 czerwca 2019 r., w którym zwrócono się o wzruszenie decyzji Dyrektora Izby Administracji Skarbowej z dnia 21 grudnia 2017 r. oraz postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 14 listopada 2018 r. – działając na podstawie art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r., poz. 740) – uprzejmie informuję, że przeprowadzono analizę akt postępowań zakończonych ww. rozstrzygnięciami, pod kątem możliwych do podjęcia działań przez prokuratora w ramach ustawowych kompetencji, jak i z punktu widzenia szczególnych uprawnień, jakie posiada Prokurator Generalny w postępowaniu sądowoadministracyjnym.

Powyższa analiza nie dostarczyła podstaw do złożenia przez Prokuratora Generalnego skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 14 listopada 2018 r. W myśl art. 285a § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.; dalej: „p.p.s.a.”), skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia wojewódzkiego sądu administracyjnego, gdy przez jego wydanie została stronie wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarga ta przysługuje również w wyjątkowych przypadkach od prawomocnego orzeczenia wojewódzkiego sądu administracyjnego, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

W rezultacie przeprowadzonych ustaleń stwierdzono, że żadna z powyższych przesłanek ustawowych nie została spełniona. Przede wszystkim nie można uznać, by ww. orzeczenie sądownoadministracyjne zostało wydane z naruszeniem prawa, a tym bardziej by doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela – jak wymagają tego przywołane przesłanki z art. 285a § 1 i § 2 p.p.s.a. Ponadto w badanym przypadku nie uprawdopodobniono, by poprzez wydanie ww. postanowienia została skarżącemu wyrządzona szkoda. Trzeba dodać, że do odrzucenia skargi przez Wojewódzki Sąd Administracyjny doszło wskutek nieuwiszczenia wpisu. Uprzednio zaś Sąd odmówił przyznania skarżącemu prawa pomocy, gdyż nie przedstawił on w pełni swojej sytuacji finansowej, jak i rodzinnej, pomimo wezwania go do przedłożenia dokumentów źródłowych w tym zakresie. Wobec powyższego zarówno odmowę przyznania skarżącemu prawa pomocy, jak i odrzucenie skargi przez Sąd na podstawie art. 220 § 3 p.p.s.a., należy uznać za prawidłowe. Nie jest również uzasadnione twierdzenie, że Wojewódzki Sąd Administracyjny pozbawił stronę konstytucyjnego prawa do sądu. Zainteresowany skorzystał z prawa do złożenia skargi do sądu administracyjnego na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej, jednak nie spełnił wymogu z art. 220 § 1 p.p.s.a., tzn. nie uiścił opłaty (wpisu) przy wnoszeniu tego środka zaskarżenia. Należy zwrócić uwagę, że skarżący nie złożył zażalenia do Naczelnego Sądu Administracyjnego na postanowienie Sądu I instancji o odrzuceniu skargi.

Przedstawiona w oświadczeniu byłego senatora Czesława Ryszki sprawa została poddana analizie również pod kątem ustawowych kompetencji prokuratora w postępowaniu podatkowym oraz w postępowaniu sądownoadministracyjnym.

W pierwszej kolejności nie znaleziono podstaw do zakwestionowania ww. prawomocnego postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w drodze skargi o wznowienie postępowania. Nie stwierdzono bowiem zaistnienia przesłanek do złożenia tego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 271–art. 273 p.p.s.a.

Ponadto nie ustalono podstaw do wywiedzenia sprzeciwu od ostatecznej decyzji Dyrektora Izby Skarbowej z dnia 21 grudnia 2017 r. Nie zostały ujawnione okoliczności uzasadniające stwierdzenie nieważności tej decyzji lub wznowienie postępowania podatkowego. Prokurator podzielił stanowisko organu podatkowego.

Podkreślić także należy, że przeprowadzone przez organy podatkowe postępowanie odnosiło się do kwestii ustalenia albo określenia wysokości zobowiązania podatkowego, nie zaś do stwierdzenia, czy doszło do popełnienia czynu zabronionego pod groźbą kary.

W świetle powyższych okoliczności nie jest możliwe wzruszenie wspomnianych na wstępie rozstrzygnięć w drodze przyznanych prokuratorowi przez ustawę środków prawnych.

Robert Bernard
Robert Bernard